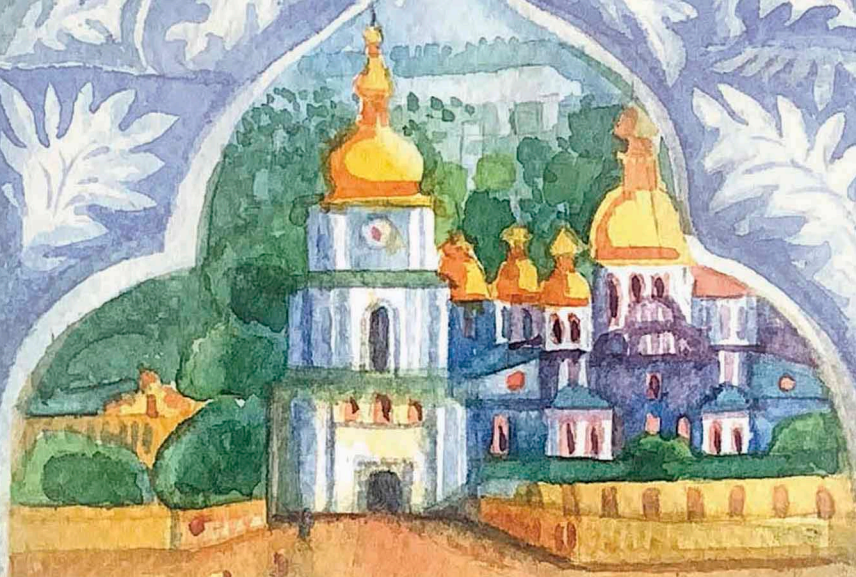

Тетяна Нечитайло

У ПОШУКАХ
ГОФІЇ

У ПОШУКАХ СОФІЇ

Тетяна Нечитайло

У ПОШУКАХ СОФІЇ

Малюнки Євгенії Ручки

Київ
НАІРІ
2023

УДК 821.161.2'06-93
Н59

Малюнки Євгенії Ручки
Дизайн та обкладинка Тетяна Баштова

Нечитайло Т.

Н59 У пошуках Софії. – К. : НАІРІ, 2023 – 56 с., іл.
ISBN 978-617-8192-89-1
978-617-8292-10-2 (електронне видання)

Перед Різдом серця завжди можуть відкриватися на дію Духу. Так сталося і з народженням цієї книжки. Автор оповіді, Тетяна Нечитайло, педагогиня та казкарка за покликанням, роздумувала над тим, які передріздвяні історії розповідати дітям у часи війни. І вони прийшли. Історії про дітей сьогодення, які змушені жити в умовах постійної загрози життю. Але й про сили, що завжди готові прийти на допомогу, про очі, які здатні бачити світ таким, як він є, і які здатні подолати будь-яке наслання. Ця історія крок за кроком провадить до відкриття того, що дає справжню силу і міць долати будь-яку Імлу у світі і в наших душах. Це повість-притча, що є однаково гідною для прочитання як дітьми, так і дорослими. Запрошуємо вас у подорож – у сьогодення, у майбуття і... в простори власного серця.

УДК 821.161.2'06-93

ISBN 978-617-8192-89-1

© Тетяна Нечитайло, 2023
© Видавництво «НАІРІ», Київ, 2023

Зміст

Найкрасивіше місто на Землі ...9

Михаїл та Софія	9
Родина.....	10
Страшний ранок	12
Бомбосховище.....	13
Сяюча брама.....	15
Треба знайти Софію	17
Дивовижна мапа.....	18

Випробування Імли.....20

Пес Куля	20
Стежкою через Імлу	20
Темні важки думи.....	22
Квіти Омани та Хибних Цілей ..	23

Подолання

Сади Імли	26
Золоте сяйво меча	27
Спогади повертають сили.....	28

У печері..... 31

Куди веде стежина?	31
І знов чарівна мапа	32
Вогник Софії.....	33
Як бачити тут і зараз?	33
Новий зір	35
Льодяна красуня в залі	36
Пробач мені.....	37
Сестричка Софія	38
Дитя.....	39

Світло і любов

завжди перемагають!

Чому вода в морі солона?	41
Звідкіля в людини з'являється сила?	42
Як себе побачити?	42
Новий ранок.....	43

Передмова

Любий читачу,

Історії дуже хочуть бути почутими. Вони потребують батьків, які нададуть їм тіло, складене зі слів. Вони приходять до людей, коли бачать вушка, що відкриті до сприйняття, та оченята, що вдивляються із зацікавленістю у світ. Деякі історії звучать один раз, тільки для тих, хто відкрився для сприйняття. Кожний класний учитель у вальдорфській школі, кожна садівниця в садочку знає це відчуття – коли через тебе приходить щось надзвичайно красиве, змістовне. Історія торкається Душі слухача і, як дивовижний метелик, зникає. Зникає для світу, але залишається як світло в Душі дитини, що слухала цю історію. Доволі часто я чула від своїх колишніх школярів: «Ви нам таке розповідали! Де можна це прочитати?» Ніде, мої любі! Це було тільки для Вас! Усі педагоги вальдорфської школи є надзвичайні казкарі!

Працюючи в Німеччині священницею в Громаді Штутгарта, я сприйняла чудову традицію – розповідати історії під час Адвента дітям Громади. Яке це було світле переживання! Очікування дива, нова різдвяна подорож для дітей і дорослих. Багато років священником у цій Громаді був Георг Драйсіг – відомий дитячий письменник Німеччини. Традицію, яку він започаткував, прийняли й підтримали священники, які надалі працювали в Громаді. Я перейняла цю традицію від Ксенії Медведевої, яка в той час очолювала Громаду. Вона як натхненний казкар розповідала історію, що народжувалася на очах, для цих дітей, для цієї Громади. Георг Драйсіг, на щастя, має звичку записувати свої історії, тому в Україну я повернулася з цінними дарами, його книжками, які перекладала і розповідала під час Адвента. До цього року.

Влітку, готуючись до Адвента, я почала перекладати нову історію зі спадщини Георга Драйсіга і зрозуміла, що настав інший час. Потрібна інша історія. Історія про Різдво під час війни, про нас із вами. У мене не було впевненості, що під час Адвента до Громади приходитимуть діти, адже більшість родин поїхала, рятуючись від війни. Тому ця історія народжувалася не під час розповіді, а раніше. Для тих, хто відчув, що таке війна в сучасному світі, для тих, хто не втратив віри в диво. І тому цю історію, на відміну від багатьох попередніх, я записала.

Під час Адвента сталося диво – прийшло багато родин з дітьми, ми знайомилися з тими, хто покликав цю історію з духовного світу. Ми разом мандрували, співали, ставили запитання і розгадували загадки. Через усю подорож нас супроводжували чудові малюнки Євгенії Ручки.

Після того, як наша мандрівка добігла кінця, виникло питання – а чи можна видати книжку на згадку про війну, книжку про нас? Можна! Дякуючи видавництву «НАІРІ» та якості Наріне Мальцевої швидко ухвалювати рішення. Маю надію, що перетворення з казки на письменницю залишиться і через мене з'являться ще історії до інших християнських свят.

Гарної тобі подорожі, любий читачу!

*Тетяна Нечитайло,
Різдво 2023*

НАЙКРАСИВІШЕ МІСТО НА ЗЕМЛІ

Михаїл та Софія

Є друзі у вічності. Вони завжди були та завжди будуть найкращими друзями, навіть якщо доля розлучить їх, навіть якщо час розлучить їх, навіть якщо кожен матиме нове завдання і муситиме виконувати його все земне життя і в цьому житті не складеться можливість зустрітися з найкращим другом. Такими друзями були Михаїл і Софія. Від початку створення Світу вони були разом і допомагали одне одному, але не завжди були разом на Землі. У різні епохи то Михаїл, то Софія приходили на Землю, до людей, щоб допомогти їм у розвитку, і в такі часи вони випускали одне одного з поля зору.

Одного разу вони вирішили створити пам'ятку про свою дружбу.

Якщо ми, люди, робимо світлину на згадку, то такі могутні сутності, як Михаїл і Софія вирішили знайти місто на Землі і побудувати там храми, які завжди нагадували б їм, що вони разом. Це мало бути найкрасивішим містом на Землі. Таким, щоби поряд протікала велична річка, росли прекрасні дерева і квіти, щоби у небі літали різноманітні птахи, а в лісі мешкало безліч тварин. А найголовніше – щоби у цьому місті жили особливі люди. Мудрі й сміливі, наївні й хитрі водночас, веселі, які вмі-

тимуть сміятися досхочу і танцювати аж до цілковитого знесилля, але водночас відчуватимуть, коли таємниця буття торкатиметься їхніх сердець і світлий сум народжуватиме від того красиві поезії та думки.

Гадаєте, вони довго шукали таке місто? Ну звісно ж, ні! Удвох вони одразу погодилися, що це має бути Київ. Тому стоять у Києві два собори – Софія та Михаїл, поруч, аби ніколи не розлучатися. Таку от згадку залишили вони на Землі про себе та для себе.

Інколи їм хотілось не розлучатися надовго, а так от узяти та й народитися разом. Бажано – в одній родині. А найліпше – в один час, щоб і до школи разом ходити. І в якому такому місті краще за все шукати для себе маму й татка? Певна річ, ви здогадалися – у Києві!

Родина

Підготовка тривала сотні років. Треба ж все узгодити – щоб мама й тато зустрілися, щоб у кожного було цікаве завдання на все життя. Цього разу Михаїлу і Софії дуже пощастило, адже вони знайшли чудову родину, де вже були діти.

Найстаршій, Варі, було дванадцять років. Вона часто сумувала, бо мусила постійно доглядати за молодшими братами, яким так і кортіло знайти великий клопіт на свою голову. Коли мама й тато дорікали їй: «Варю, ти ж старша сестра!», дівчині ставало дуже сумно. Звісно ж, вона вже дуже доросла і може розповісти багато чого зі свого особистого досвіду, але так хочеться часом забратися татові на коліна, а ще краще – на плечі або ж просто пообніматися чи побешкетувати.

На жаль, ці місця зазвичай зайняті – або Павлусь вмотивувався на татовій спині, або Сергійко вчиться з ним боротися. Ну хіба ж є в цьому світі справедливість? Вочевидь – немає. Тільки ввечері можна було з мамою і татом поговорити спокійно, коли малих бешкетників уже вкладали спати, а всі дорослі в родині мали час для спілкування. Як же це було гарно! Варя навіть щоденник собі завела, куди записувала деякі думки та ще щось своє, дівоче.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.